

George Orwell (1903 – 1950): 1984 (1948 – 1949)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

(1) V příštím okamžiku se z velké obrazovky na konci místnosti vyvalila ohavná skřípavá řeč, jakoby vycházející z obludného, nenamazaného stroje. Zvuky, při nichž člověku cvakaly zuby a ježily se vlasy na hlavě. Začala Nenávist.

Jako obvykle se na obrazovce objevila tvář Emanuela Goldsteina, Nepřítele lidu. Tu a tam se mezi posluchači ozval sykot. Drobná žena s pískovými vlasy ze sebe vydala skřek, v němž se mísil strach a odpor. Goldstein byl renegát a odpadlík, který kdysi dávno... byl jednou z vedoucích osobností Strany, téměř na úrovni samotného Velkého bratra, potom se zapletl do kontrarevoluční činnosti, byl odsouzen k smrti, ale tajuplně unikl a zmizel. (...)

Goldstein vedl svůj obvyklý jedovatý útok na učení Strany – útok tak přehnaný a zvrácený, že by byl i pro dítě průhledný, a přece natolik vemlouvavý, že člověka naplňoval alarmujícím pocitem, že by mu někteří méně rozumní lidé mohli uvěřit. Ostouzel Velkého bratra, odsuzoval diktaturu Strany, požadoval okamžité uzavření míru s Eurasií, obhajoval svobodu projevu, svobodu tisku, svobodu shromažďování, svobodu myšlení, hystericky křičel, že revoluce byla zrazena – a to všechno v rychlém sledu mnohoslabičných slov, který byl parodií na obvyklý styl řečníků Strany a obsahoval dokonce slova newspeaku...

Nenávist trvala sotva třicet vteřin a polovina lidí v místnosti začala neovladatelně, zběsile pokřikovat. Samolibá ovčí tvář na obrazovce a hrozivá síla euroasijské armády na ní – to bylo víc než se dalo snést: kromě toho pohled nebo dokonce jen pomyšlení na Goldsteina automaticky vyvolávaly strach a hněv. Byl předmětem trvalejší nenávisti než Eurasie nebo Eastasie, protože když Oceánie vedla válku s jednou z těchto velmocí, žila zpravidla v míru s tou druhou. To bylo přinejmenším podivné. Goldsteina sice každý nenáviděl a pohrdal jím, každý den byly na tribunách, na obrazovce, v novinách i v knihách jeho teorie odmítány, drceny, vysmívány či předváděny tak, aby každý viděl, jaké jsou to žvásty, a přesto se zdálo, jako by jeho vliv nikterak neslábl. Po každé se znovu našli blázni, kteří se dali svést. Neminul den, aby Ideopolicie neodhalila špióny a sabotéry, kteří jednali podle jeho direktiv. (...)

(2) Pořád někdo prosil o žiletky. Ve skutečnosti měl Winston ještě dvě nepoužité, ale ty si šetřil. Žiletky byly úzký profil už celé měsíce. Ve stranických obchodech nebylo každou chvíli něco k dostání. Jednou chyběly knoflíky, potom látačky, jindy zas tkaničky do bot; teď to byly žiletky. Pokud se k nim člověk vůbec dostal, pak jenom tak, že je víceméně tajně vyšmelil na černém trhu.

„Holím se jednou žiletkou už šest týdnů,“ zalhal.

(3) Hluboko v podzemí v závodní jídelně s nízkým stropem postupovala fronta na oběd pomalu a trhavě kupředu. V místnosti bylo už plno a panoval tu ohlušující hluk. Od výdejního pultu vycházela pára z omáčky smíšená s nakyslým kovovým pachem, který však nedokázal docela převládnout nad výpary Ginu vítězství. (...) „To je člověk, kterého hledám,“ řekl hlas za Winstonovými zády.

Winston se otočil. Byl to jeho přítel Syme, (...)

„Jak pokračuje Slovník?“ zeptal se Winston. Musel zvýšit hlas, aby ho v tom rámusu bylo slyšet.

„Pomalu,“ přiznal Syme. „Dělám přídavná jména. Je to fascinující.“ (...)

„Jedenácté vydání je už definitivní,“ řekl. „Upravujeme jazyk do konečné podoby, jakou bude mít, až už nikdo jinak mluvit nebude. Až skončíme, budou se to lidé jako ty muset celé znovu učit. Ty si asi myslíš, že naše hlavní práce spočívá ve vymýšlení nových slov. Vůbec ne. My slova ničíme – moře slov, stovky denně. Otesáváme jazyk až na kost.“ (...)

„Je to krásné ničit slova. Samozřejmě největší odpad je u sloves a přídavných jmen, ale jsou i stovky podstatných jmen, která by se dala vyřadit také. Nejde jen o synonyma, ale i o antonyma. Koneckonců, jaké oprávnění má slovo, které je jen protikladem jiného slova? Slovo obsahuje protiklad už samo v sobě. Vezmi například adjektivum ‚dobrý‘. A když už máš slovo jako ‚dobrý‘, k čemu je ještě slovo ‚špatný‘? ‚Nedobrý‘ docela stačí – je dokonce lepší, protože je přesný protiklad, což to druhé není. Anebo když potřebuješ silnější výraz pro ‚dobrý‘, jaký má smysl, aby existovala celá řada vágních, zbytečných slov, jako ‚vynikající‘ a ‚skvělý‘, a všechna ostatní? ‚Veledobrý‘ ten význam pokrývá, nebo ‚převedobrý‘, když chceš něco ještě silnější. Samozřejmě že tyto tvary už používáme, ale v konečné verzi newspeaku nebude už nic jiného. Nakonec bude celý pojem dobra a zla vyjadřovat jen šest slov – ve skutečnosti jen jediné slovo. Chápeš, jaká je to krása, Winstone? Původní projekt pochází přirozeně od VB,“ poznamenal dodatečně.

Při zmínce o Velkém bratru nasadil Winston okamžitě dychtivý výraz. Přesto Syme zaregistroval určitý nedostatek spontánního nadšení.

„Ty nedovedeš newspeak skutečně ocenit, Winstone,“ řekl téměř smutně. „Víš, že newspeak je jediný jazyk na světě, jehož slovní zásoba se každým rokem zmenšuje? (...)

„Chápeš, že jediným cílem newspeaku je zúžit rozsah myšlení? Nakonec dosáhneme toho, že ideozločin bude doslova nemožný, protože nebudou prostředky, kterými by se dal vyjádřit. Každý potřebný význam bude přesně definován a jeho vedlejší významy budou vymazány a zapomenuty. (...)

„Kolem roku 2050 – možná ještě dřív – už vůbec nikdo nebude znát oldspeak. Celá literatura minulosti bude zničena. Chaucer, Shakespeare, Milton, Byron budou existovat jen v newspeakových verzích; nezmění se pouze jejich forma, změní se samy v sobě, stanou se svým protikladem. Celé myšlenkové klima bude jiné. Vlastně ani žádné myšlení nebude, v tom smyslu, jak je chápeme dnes. Být pravověrný znanená nemyslet – nemít potřebu myslet. Pravověrnost je nevědomí.“

Winston byl náhle hluboce přesvědčen, že Syme bude jednoho dne vaporizován. Je příliš inteligentní. Vidí příliš jasně a mluví příliš otevřeně. Strana nemá takové lidi ráda. Jednoho dne zmizí. Má to napsané ve tváři.